

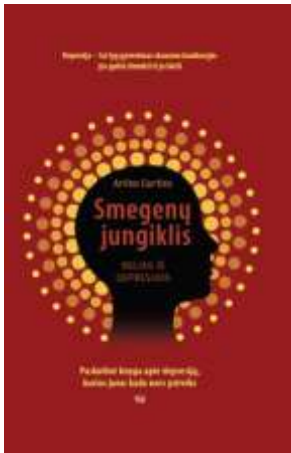

Leonidas Donskis, *Paprastos tiesos*

Trečioji aforizmų, refleksijų ir trumpų istorijų trilogijos knyga, kuria baigiama smulkiosios minties formos ir politinės patirties ciklo išsklaida.

Pirmoji šios mažosios trilogijos knyga *Mažasis patirties žemėlapis* buvo pagrįsta nuostaba ir paradoksu, antroji knyga *Paralelinės tikrovės* – egzistencinėmi įtampomis, intymia intonacija ir iš esmės atvirais, tačiau sunkiai atsakomais klausimais, kurie dramatiškai sumažino žodžių kiekį visame kalbėjime.

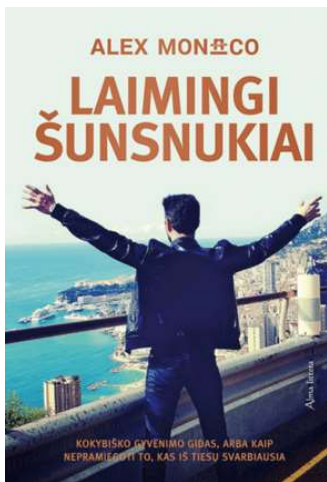
Trečioji šios trilogijos dalis *Paprastos tiesos* – tai lengvumo ir humoro knyga. Ateina laikas dramatiškumui virsti ironija ir nepiktu juoku. Juk ir autorius kartais nusipelno lengvumo ir gaivinančios atvangos, o sykiu ir to, kad jo knygos viską paaiškintų – be interviu ir nūdienos išpažinčių sociologijos ir literatūros. **Arline Curtiss**

Arline Curtiss . „Smegenų jungiklis: kelias iš depresijos“ – paskutinė knyga apie depresiją, kurios jums kada nors prireiks.

Jeigu jūs ar jums brangus žmogus kenčia nuo depresijos, minčių kaitymas galbūt bus tas dalykas, kuris padės visam laikui jos atsikratyti.

Jūs negalite tiesiog ištraukti savęs iš depresijos gniaužtų. Ją sukelia sutrikusi cheminių medžiagų pusiausvyra smegenyse. Bet minčių kaitymas padeda! Tai paprasta mąstymo pratimų sistema, sukurta remiantis neurologiniais tyrimais ir smegenų kartografija. Pasitelkus šią minčių nukreipimo techniką mintis, jog jus yra apėmusi depresija, galite perkelti į kitą smegenų dalį.

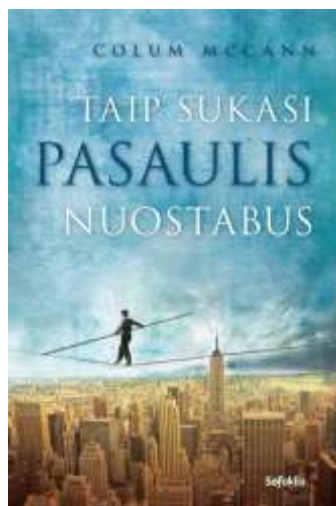

Alex Monaco yra gyvenimo provokatorius, saviugdod revoliucionierius, rašytojas, verslininkas, gimęs Lietuvoje.

PERSKAITĖS ALEX MONACO KNYGĄ LAIMINGI ŠUNSNUKIAI:

1. Pasididinsi žmogiškąją vertę nenaudodamas chirurginių priemonių, pinigų, daiktų.
2. Tapsi labiau gerbiamu žmogumi visose gyvenimo sferose (šeimoje, darbe, tarp draugų)
3. Sužinosi, kas iš tiesų yra kokybiškas gyvenimas.
4. Nustos buksuoti - nusimesi nuo pečių nepasitikėjimo savimi skarmalus.
5. Sužinosi būdus gerai savijautai pasiekti nenaudojant svaigalų, ir smegenų vibratorių (sintetinių laimės pakaitalų)!
6. Susikursi aplinką, kuri vers tave nuolat siekti dar aukštesnių rezultatų!

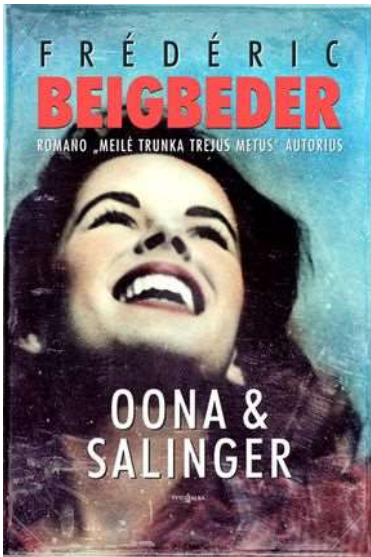
Nori tapti tokiu žmogumi, koku visada norėjai būti? Užteks mėgėjiškai mirkyti gyvenime kojų piršteliu - pasinaudok tau suteiktu *shortkutu* į laimę, kurį tau paruošė **Alex Monaco!**

Romanas „**Taip sukasi pasaulis nuostabus**“ kritikų ir skaitytojų laikomas vienu reikšmingiausių, labiausiai **C. McCanno** kūrybą atspindinčių kūrinių.

1974 m. rugpjūtis. Brėkštančioje vėlyvos vasaros aušroje nustebę Manhatano gyventojai stebėjiasi į bokštus dvynius... Ant lyno tarp dangoraižių šoka, bėga, straksi paslaptingas akrobatas.

Tuo metu apačioje, purvinose patiltėse, metro tuneliuose, prabangiuose apartamentuose, verda žemiškesnis, bet ne mažiau jaudinantis gyvenimas. Gatvėje uždurbiaujančios prostitutės. Puolusias jų sielas globojantis dvasininkas. Motina, Vietnamo kare netekusi sūnaus. Programuotojai, žaidžiantys su vienais pirmųjų kompiuterių. Trisdešimt aštuonerių metų močiutė, besiverčianti prostitucija kartu su paaugle dukra. Skirtingi jų likimai susipina į vieną atradimų pilną istoriją apie ypatingą dieną, kai dangumi vaikščiojo vyras, o žmonės apačioje užvertę galvas ir sulaukę kvapą stebėjo „meninį amžiaus nusikaltimą“.

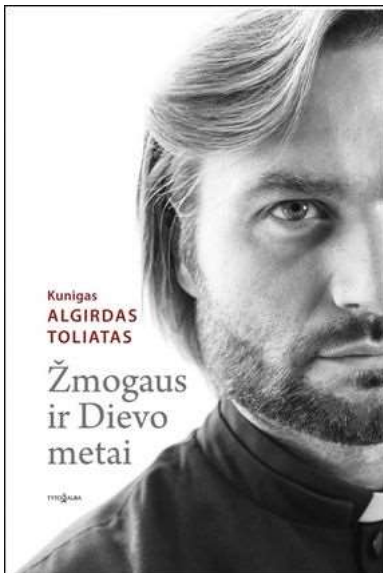

Fredericas Beigbeder (g. 1965 m.) – vienas žinomiausių šiuolaikinių prancūzų rašytojų, televizijos, spaudos, reklamos, naktinių klubų žvaigždė. Šis autorius garsus ir įžūliais, provokuojamais savo tekstais, ir ekscentrišku gyvenimo būdu. Meilė nenustoja dominti autoriaus. Šį kartą jis pasineria į vieną žaviausių ir keisčiausių XX a. meilės istorijų – Jerrome'o D. Salingerio ir Oonos O'Neill.

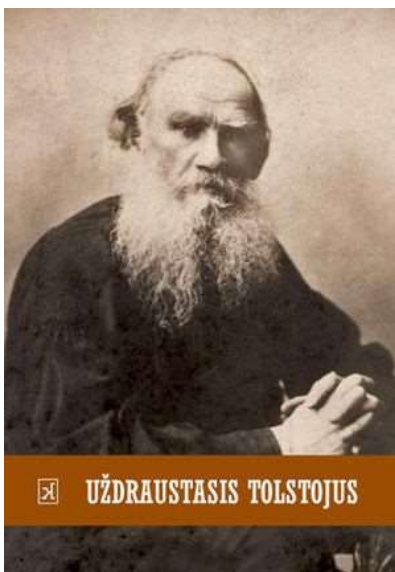
1940-tieji, Njujorkas, Stork Club. Auksinis jaunimas, stiklų su kokteiliais skambesys, cigarečių dūmai. Čia visi šmaikštūs, turtingi, arogantiški ir jaunatviškai negailestingi. Į klubą įžengia pradedantis rašytojas J. D. Salingeris – tylus, aukštas, nerangus. Ambicingas. Iškart pameta galvą dėl Oonos O'Neill, vieno garsiausių JAV dramaturgų dukters. Jam 21, jai 15. Ši vieną vasarą trukusi meilė naivi, beprotiška, skaisti ir drauge persmelkta erotikos. Ir tuoj kilsiančio karo nuojautos.

Jis rašo jai iš karo nusiaubtos Europos aistra alsuojančius laiškus, o ji išteka už trisdešimčia metų vyresnio aktoriaus. Laiškai taip ir lieka be atsako, ji savo vyrui Charlie'ui Chaplinui pagimdo aštuonis vaikus, o Jerry jos niekaip negali

pamiršti. Skirtingesnius gyvenimus sunku įsivaizduoti: prabanga alsuojanti Oonos tikrovė ir karo išsekintas Jerry, tapęs garsiausiu Amerikos atsiskyrėliu.

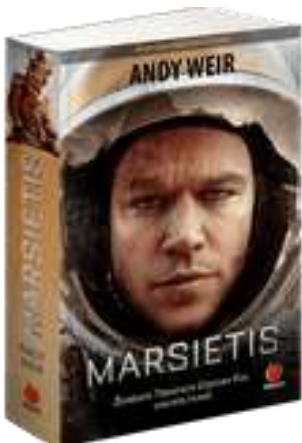
Algirdas Toliatas, „**ŽMOGAUS IR DIEVO METAI**“ – liturginių metų pamokslų ciklas. Liturginiai metai – tai kaip Dievo ir žmogaus gyvenimo ciklas. Prasideda puošniu ir spalvingu pasiruošiamuoju adventiniu laikotarpiu ir baigiasi Kalėdomis – Dievo ir žmogaus gimimu mūsų sielose, kur nereikia nieko vaidinti, nes nėra prieš ką. Esame tik mes, nuogi ir pažeidžiami, kažkur palikę savo tobulybės įvaizdžius. Liturginis laikas teka ir bręsta per įvairius kasdienes ir neeilinius gyvenimo įvykius. Eina asketiškos gavėnios dykuma – tai palaiminimo, širdies ir minčių apšvalymo metas, kulminuojantis per šv. Velykas, vedančias Žmogaus Sūnų per mylimo žmogaus išdavystę, per atstūmimą, bejėgiškumą, vieatvę, per juodžiausią neviltį ir mirtį į atgimimą. Taip peržengiame savo ribotumo ir galimybių ribas ir įžengiame mūsų sielos gelmėse į Dievo karalystę, esančią arčiau mūsų, nei mes patys sau esame. „*Žmogaus ir Dievo metai*“ – *ne vien pamokslų, bet ir mano sielos knyga.* Kunigas Algirdas Toliatas

Vieni **Levo Tolstojus** kūriniai šiandien iškelti iki padebesių, o kiti pasmerkti visiškai užmarščiai. Prie pastarųjų priskiriami beveik visi vėlyvieji rašytojo publicistikos straipsniai, kuriuos antroje gyvenimo pusėje pats autorius vertino kur kas labiau nei visame pasaulyje pripažintą patriotinę epopėją „Karas ir taika“ ar šeimos santykių romaną „Ana Karenina“.

1879–1882 m. **L. Tolstojus** gyvenime ir kūryboje įvyko ryškus lūžis. Grafas nutraukė ryšius su buvusiu pasauliu ir, praktiškai įgyvendindamas savąjį gėrio supratimą, atsisakė viso turto. Valdžios ir kultūrinio elito garbostomas populiarus rašytojas tapo dygiu publicistu, sukilusiu ne tik prieš badą, skurdą, karus, tamsumą, melą, veidmainystę, bet ir prieš pačią valdžią bei jos ramsčius – mokesčius, karinės tarnybos prievolę, bažnyčią ir mokslą.

Knygą „**Uždraustasis Tolstojus**“ sudaro 17 vėlyvųjų (1887–1910 m.) rašytojo straipsnių, traktatų, esė ir laiškų, kurie tuo metu buvo uždrausti arba cenzūruoti. Juose **L. Tolstojus** įžvalgiai atskleidė represyvią valstybės ir bažnyčios prigimtį, ragino drąsiai kovoti už asmeninę politinių pažiūrų ir tikėjimo laisvę.

ANDY WEIR. *MARSIETIS*

Viso pasaulio svajotojų akys krypta į Raudonąją planetą – Marsą. Ar tai bus pirmoji planeta, kurią kolonizuos žmogus? Jūsų dėmesiui – pasaulinis superbesteris, kurį į didžiuosius ekranus ką tik perkėlė Ridley Scottas, apie visiškai realistinę planetos užkariavimo misiją ir vieną žmogų, kuris privalo išgyventi Marse, turėdamas itin ribotus resursus. Tai – fantastinė knyga, tačiau realistinė iki mažiausių smulkmenų.

Douglas Adams. „Keliautojo autostopu gidas po galaktiką“ žaižaruoja beribe fantazija, balansuojančia ties rimtos filosofijos ir gryniausio absurdo riba. Iš humoristinio mokslinės fantastikos radijo šou gimusi knyga sužavėjo milijonus skaitytojų, kurie dievina subtilų anglų humorą, šmaikščius „Monty Python“ kalambūrus ir groteskiškai optimistišką **K. Vonneguto** stilių.

Vieną gražią dieną virš Žemės pakimba milžiniškų geltonų erdvėlaivių flotilė ir nieko neįtariantiems žemiečiams pranešama, kad nuošali jų planeta bus sunaikinta, nes trukdo... tiesti naują hipererdvinį greitkelį. Nuo kosminio ateivių naikinimo spindulių per stebuklą išsigelbsti tik Arturas Dentas, jo draugas Fordas Prefektas, kuris, pasirodo, esąs ateivis, renkantis medžiagą kosminių kelionių gidui, ir Triša, arba Trilijana, Zafodo Biblbrokso, Galaktikos prezidento, mergina. Šis ketvertas, lydymas maniakinės depresijos apimto roboto Marvino, leidžiasi į filosofiška paradoksaliai ir kosmiškai juokingą kelionę po Galaktiką.

Nacionalinės kultūros ir meno premijos laureato, poeto, publicisto **Kazio Bradūno** (1917-2009) poezijos rinktinė „**Liepė man būti**“ leidžiama minint poeto 100-ąsias gimimo metines. Rinktinės sudarytojas kunigas Julius Sasnauskas.

Liepės būti šiame pasaulyje, Dievas dovanojo Bradūnui ir tai, ko reikia, kad tas buvimas nepasiklystų ir turėtų prasmę. Garsi prancūzų rašytojo Bernanoso frazė, jog „viskas yra malonė“, galėtų atsirasti ir Bradūno poezijoje. Tiesa, jis nesvarsto, kaip malonė sudoroja tamsą, kaip veikia mirties ir nuodėmės fone, bet patikliai, vaikiškai išpažįsta, kad Dievas yra ištikimas ir nelieka abejingas. Tie abu veiksmai vienodai svarbūs, šventi ir pačiam poetui.

Julius Sasnauskas

Liutauras Degėsys. Tavo rytoj buvo vakar

Tu žinai, kad rytoj ir vėl bus diena. Kad rytoj ir vėl bus vakar. Žinai, kad vėl mokėsi kvėpuoti ir džiaugtis. Šitaip apsisuka ratas. Tik ar užsiveria?

Žmonės keičia kitų žmonių gyvenimą. Žmonės, net nepastebėdami kuria kitų žmonių likimus. Neįmanoma nuspėti, kokių ornamentų gali nupiešti šių žmonių gyvenimo linijos.

Bėgdami nuo savo likimų, šeši romano herojai svetima valia apsigyvena nuošaliame name miesto pakrašty. Ciniškos jų intonacijos slepia nusivylimą, bet išduoda artimų sielų ilgesį ir vienvėdės baimę. Jie dedasi, kad jiems neskauda, kad dabar jiems viskas vis vien. Tačiau juos supančioja praeities klampumas ir persmelkia jų mintis bei jausmus. Rytojus ateitų, jeigu jie sugebėtų peržengti praeitį. Rytoj būtų rytoj, jei nebūtų ir vėl kaip vakar.

Jurgis Kunčinas (1947–2002) – vienas ryškiausių ir charizmatiškiausių XX a. pabaigos lietuvių rašytojų, itin universalus kūrėjas – prozininkas, poetas, eseistas, vertėjas. Jo kūryboje susipina lyrika, epas, humoras ir satyra, eseistika ir publicistika, kūrybinė išmonė ir dokumentiška autentiška.

Į šią unikalią rinktinę sudėti gražiausi ir būdingiausi eilėraščiai iš penkių poetui gyvam esant išėjusių rinkinių, dabar jau tapusių bibliografinė retenybe: debiutinio „Takas per girią“ (1977), „Atidėtas rugsėjis“ (1984), „Liepų ratas“ (1988), Alytuje išleisto „Atgimimo Kryžius“ (1990) bei paskutiniojo – „Namai be žiburių“ (1991). Taip pat atrinktas nemažas pluoštas eilėraščių, spausdintų vien šiandien jau sunkiai pasiekiamuose periodiniuose leidiniuose.

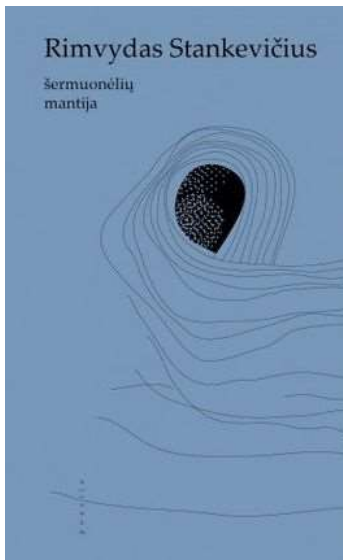
Jurgio Kunčino (1947–2002) romanas „**Tūla**“ priskiriamas prie ryškiausių lietuvių literatūros kūrinių, pasirodžiusių per du pastaruosius dešimtmečius. Fatališka meilė, Vilniaus gatvelės užgulusi sovietmečio pilkuma, nerimo ir liūdesio slegiamas inteligentiškas jaunuolis – iš tokių vaizdų susiklostė geriausias **J. Kunčino** romanas

Skaitydami romaną „**Tūla**“ (1993), mes vėl einame per Vilnių kartu su pakaušusiu liūdnu jaunuoliu, atpažindami gatveles, kavines, dažnai sutinkamus žmones, kol per žaismės sceną patenkame į nerimo ir fatališko jausmo skaistyklą. „**Tūla**“ yra dosnios neįmanomos meilės dūžtanti banga, vienatvės, klajonių ir nerimo romanas, jau smilkstančios santvarkos liūdna fotografija. **Jurgio Kunčino** pasakojimas – švelniai natūralistiškas ir šiurkščiai poetiškas, pasak Jūratės Sprindytės. Romanas parašytas smagia ranka, vienu kartu liejančia dokumentiško tikrumo, puošybos, ironijos spalvas, gražiausi jo puslapiai žavi svaigulio ritmu ir lyriška intonacija, kuri lengvai įteisina šagališkas skrydžio metaforas. Romanas išleistas lenkų, rusų, švedų kalbomis.“ – Valentinas Sventickas.

Kraujo spalva pasikeičia dėl to, kad nuolat valgant iš sidabrinių indų į jį patenka sidabro dalelių. O kai tos dalelės šeimos kraują veikia kelis šimtmečius iš eilės, kraujas tampa lyg užnuodytas. Ir tie nuodai sukelia žmogaus ambicijas. Dažnai tai nepavojinga, bet jei susiklosto palankios aplinkybės ambicijoms didėti, galima pasiekti ribą, kai jos ima naikinti viską aplinkui. Net patį ambicijų turėtoją. Ir veda ir jį, o ypač tuos, kurie su juo, į mirtį.

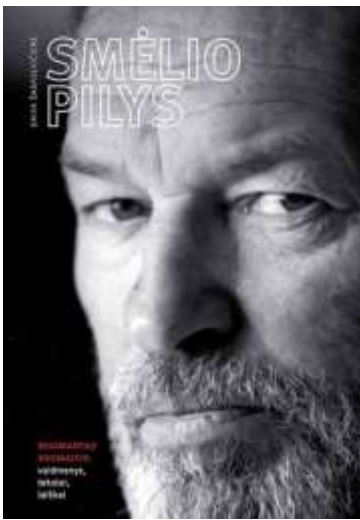
Naujas **Undinės Radzevičiūtės**, 2015-ųjų Europos sąjungos literatūros premijos laureatės, romanas „**Kraujas mėlynas**“ pasakoja apie vieną pavojingiausių Europos šeimų šiaurinę šaką, gyvenusią čia pat, už LDK sienos. Tris varnas sidabriniame skyde vaizduojančiu herbu pasipuošusios giminės istorija – lyg prakeiksmas. Pasauly, kuriame racionalus protas per akimirką gali virsti visiškai beprotyste, įmanoma viskas.

RIMVYDAS STANKEVIČIUS. ŠERMUONĖLIŲ MANTIJA

Jei vienu sakiniu reikėtų išstarti, apie ką ši knyga? Lyrinis herojus matuojasi karaliaus mantiją, o ta kandžiojasi? Arti. Gal net tai, kokia ši knyga, apibūdintum tuo pačiu sakiniu.

Pirmas įspūdis: skaitant sąmonėje vis sušmėžuoja naivioji dailė (dažniau ten, kur verlibras) ar medinis barokas (dažniau ten, kur silabotonika). O tai ir gyvenime, ir kultūroje tau labai artima, sava. Juk ir mes, ambicingi poezijos šventovės meistrai bei pameistriai, trokštame tęsti pradėtą, kurti taip, kaip iš anapus moko mūsų renesanso didieji, o išeina – kaip mokame. Kaip matome, kaip jaučiame, kaip vaizduojamės. Tarsi nenumatydami. Tarsi nenujausdami. Tarsi iš tikrųjų. O gal ir netarsi.

Teatologės dr. Daivos Šabasevičienės knygoje plačiai pristatoma Lietuvos nacionalinės premijos laureato aktoriaus **Regimanto Adomaičio** (gim. 1937) kūrybinė veikla. Knygoje apžvelgiami **R. Adomaičio** sukurti teatro ir kino vaidmenys, pateikiama teatrologinė jų interpretacija bei kritikos vertinimų spektras, skelbiami aktoriaus interviu, mintys, pasisakymai, esė, laiškai. Knyga iliustruota R. Adomaičio vaidmenų nuotraukomis.

Adomaitis pasiūlė knygos pavadinimą – „Smėlio pilys“. Tai lyg metaforiška realybė, tačiau labai artima teatrui: smėlio pilys išlieka labai trumpai. Savo sieloje ir aktoriniame stote išlaikęs didelę ir garbingą praeitį, knygos herojaus pripažįsta aktoriaus gyvenimo paradoksą: „Saulutė pašildė – ir viskas subyrėjo. Jeigu dar apsinaukusi diena, tai išlieka šiek tiek ilgiau – kokį pusdienį...“
Knyga „Smėlio pilys“ – tai į amžinybę nusitęsęs Regimanto Adomaičio ryšys su žiūrovais, be kurių neįsivaizduojama aktorinė būtis.

Jurga Žąsinaitė – rašytoja, humanitarinių mokslų daktarė, senosios lietuvių literatūros tyrinėtoja. Autorės literatūrologiniai ir grožiniai tekstai publikuojami įvairiuose mokslo ir kultūros leidiniuose. J. Žąsinaitė debiutavo 2008 m. apysaka „Akmeniniai Avondalio namai“.

Naujausias autorės romanas „**Azuritijos kardinolai**“ pasakoja apie vienišos, savo tapatumo ieškančios moters patirtis, bevietiškumą, fizinę ir dvasinę motinystę, priverstinę ir pasirinktą tremtį.

Pagrindinės kūrinio herojės gyvenimas – lyg akvariumo žuvelės. Savo auginamus kardinolus praminusi ją palikusiu artimųjų vardais, ji lyg mėgina juos susigrąžinti, atišti kadais užveržtus Gordijo mazgus. Į žaliąją Azuritiją ji atvyko uždirbti motinos gydymui. Miestely prie Gohto upės gavo darbą solidžioje kompanijoje. Perkrikštyta Pene, nuo ryto iki vakaro gipskartonių vienutėj maitina popierių ryjančią mašiną ir įtikinėja save, kad viskas dėl kilnaus tikslo. Bet ryšys su motina trupa. Ir atsivėrusią tuštumą užima Sibė – krikštamotė, ateinanti iš savo laiko bei erdvių, plytinių palei asbestinius

Sajanus.